

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

KOFFIE

Een momentopname in drie bedrijven

door

1880
Knarf van Pellecom

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
1996
Nr. 2327

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *KOFFIE* op te voeren moet de naam van auteur *KNARF VAN PELLECOM* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1996/0220/032
ISBN- 978- 90-385-04476

© 1996 Toneelfonds J. Janssens/ Knarf van Pellecom
www.toneelfonds.be

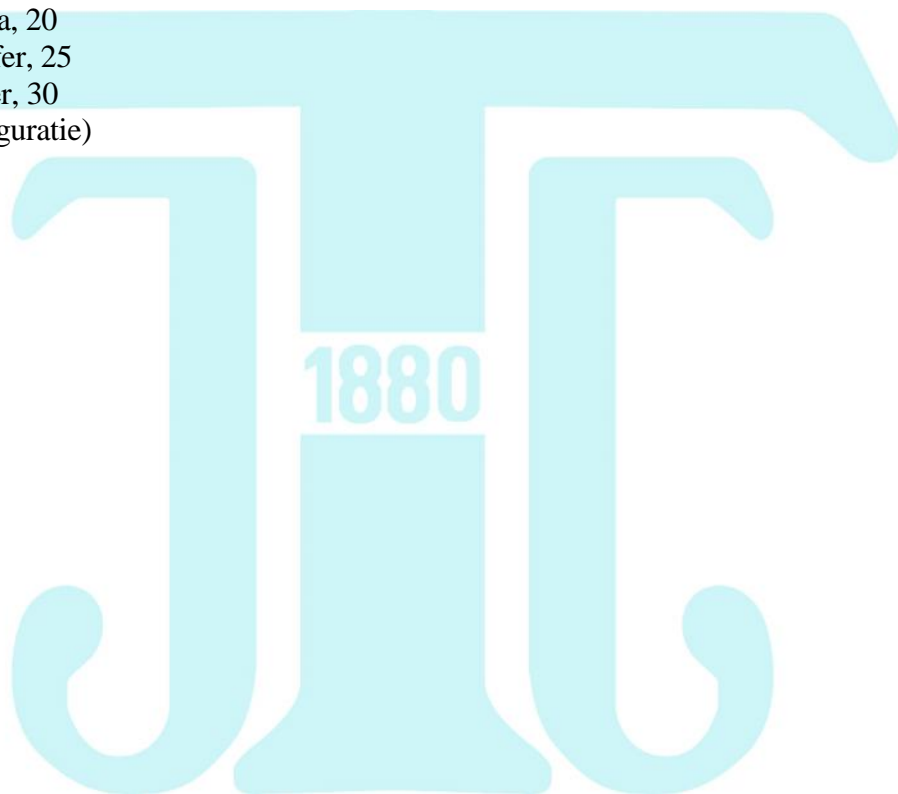
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

2 dames - 4 heren

Victor, 30
Willem, 50
Cassandra, 20
Wim Opfer, 25
Psychiater, 30
Agent (figuratie)

E E R S T E B E D R I J F

Plaats van het gebeuren is een kale kamer in een politiebureau. De muren zijn vaal, vuil, afgebladderd en verkleurd door nicotine. Achteraan jardin staat een frisdrankautomaat en een koffieautomaat. Bij de automaten staat een vuilnisbakje. Boven de automaten, bijna onzichtbaar weggestopt, hangt een luidspreker.

De rest van het lokaal wordt overheerst door een lange tafel waaraan enkele stoelen staan. Op de tafel staat een telefoon en een asbak.

In de hoek achter cour staat een oude versleten boekenkast van grijs metaal. Daarin zitten dossiers en telefoonboeken. Hij is overvol. Bovenop ligt het eveneens vol dossiers.

Een prikbord hangt achteraan. Daaraan hangen opsporingsberichten, lijsten van taxaatschappijen, een snackbarfolder...

In de wand midden achter is op borsthoogte een spiegel ingebouwd. Later zal blijken dat dit een doorkijkspiegel is. Dit is met gewone belichting niet merkbaar.

In de wand jardin zit een deur die naar buiten opengaat.

In het lokaal brandt een steriel neonlicht. Het doet pijn aan de ogen. Er hangt veel rook.

Uit de luidspreker klinkt 'Invitation to the blues' van Tom Waits.

Twee mannen, Victor en Willem, zitten aan de tafel. Ze roken en Willem drinkt koffie. Beiden zijn in gedachten verzonken.

Victor is een jonge man van rond de dertig jaar. Hij zit met gesloten ogen het Tom Waitsnummer mee te neuriën.

Willem is een begin-vijftiger met een buikje. Hij ziet er goed uit voor zijn leeftijd. Hij wrijft vermoeid in zijn ogen.

Cassandra komt binnen. Zij is begin twintig. Een mooie frisse verschijning. Ze is goedlachs, maar ernstig indien nodig. Ze ziet er ogenschijnlijk fragiel en onzeker uit, maar bezit, als het er op aankomt, de nodige autoriteit om haar mannetje te staan.

CASSANDRA : En?

VICTOR : *(haalt zijn schouders op)* Ik weet het niet.

CASSANDRA : Hoe dan?

VICTOR : Gewoon. Simpel. Ik weet het niet. Dat is het.

WILLEM : Wij weten het niet. Ik krijg er kop noch staart aan.

CASSANDRA : Wat zegt hij dan?

VICTOR : Niets. Dat is het nu juist. Hij zegt niets. Niets dat ook maar iets met de feiten te maken heeft.

WILLEM : Hij kan zich niets herinneren.

VICTOR : Zegt hij.

WILLEM : Hij is gewoon thuis vertrokken. En dan opeens was hij hier.

VICTOR : Zegt hij.

CASSANDRA : Zonder meer?

WILLEM : Mmm.

CASSANDRA : Hij herinnert zich niets meer?

VICTOR : Zegt hij.

WILLEM : Cassandra, die jongen weet van de wereld niet. Hij is uitgeteld. Echt waar. Hij zit in een hoekje van zijn cel rond zich heen te kijken. Heel schichtig. Als een bang vogeltje. (*Victor lacht*) Ik heb er al veel meegemaakt, maar die jongen speelt niet. Daar ben ik zeker van.

CASSANDRA : Goed, goed. Misschien herinnert hij zich niets meer.

VICTOR : Nu nog niet, maar wacht tot ik met hem klaar ben. Als ik hem voorstel aan mijn dikke vriend herinnert hij zich alles. (*lacht*) Zeker weten.

CASSANDRA : Victor, we hebben afgesproken. Geen geweld. (*stilte*) Zo ver zijn we nog niet.

VICTOR : (*zucht*) Nee.

CASSANDRA : Gelukkig maar.

WILLEM : Kalmte jongens. We kunnen nog niet gaan en jullie willen al lopen. Laten we alles eerst eens rustig bekijken.

VICTOR : (*Pakt het pakje sigaretten van Willem dat op tafel ligt*) Mag ik?

WILLEM : Tuurlijk.

CASSANDRA : Hoe lang zit hij daar al?

VICTOR : Waar?

CASSANDRA : (*ongeduldig*) In zijn cel. Willem?

WILLEM : Ik weet niet. Hoe laat is hij binnengebracht Victor? (*stilte*) Victor?

VICTOR : Ja?

WILLEM : Hoe laat hebben ze die jongen opgepakt?

VICTOR : Willem, dat weet ik niet. Ik heb nog niet de tijd gehad om alles eens rustig te bekijken. (*grijnst*) Ik denk vanmiddag.

WILLEM : Ja, dat kan. Vanmiddag.

CASSANDRA : Kan je dat niet zien in het proces-verbaal?

VICTOR : Nee.

CASSANDRA : Daar staat het uur van aanhouding toch in?

VICTOR : Dat hebben we nog niet.

CASSANDRA : Nog geen pv?

WILLEM : Nee.

CASSANDRA : En jullie hebben hem al verhoord?

WILLEM : Dat wil zeggen... Wij niet, nee.

CASSANDRA : Wie dan wel?

WILLEM : De ploeg ter plaatse. Die hebben de eerste vaststellingen gedaan.

CASSANDRA : En de aanhouding?

WILLEM : Ook. Zij hebben een eerste verklaring afgenomen. En dan hebben ze hem opgesloten. Zoals het moet. Dat is alles. Wij wachten op het pv om verder te doen.

CASSANDRA : Het parket?

WILLEM : Verwittigd. Wij wachten af.

CASSANDRA : En al die tijd zit die jongen beneden? Te wachten.

VICTOR : Ja. Te wachten. Wat anders? (*lacht*) Bang wacht hij op hetgeen komen zal.

CASSANDRA : (*negeert de flauwe opmerking*) En jullie weten niet hoe lang?

VICTOR : Sorry.

CASSANDRA : Heeft hij al iets gegeten?

VICTOR : Ik weet niet. Nee denk ik.

CASSANDRA : Nee?

VICTOR : Nee. Dat zeg ik toch.

WILLEM : Cassandra, je weet, zo lang hij niet officieel is overgedragen, is dat onze job niet. Daar moeten de uniformen voor zorgen. Hij is nog altijd van hen.

CASSANDRA : Maar die doen het niet.

VICTOR : Nee.

CASSANDRA : En jullie doen ook niets?

VICTOR : Nee, Sandra, nee. Wij doen niets. Zo lang hij niet van ons is krijgt hij niets van ons. En dan zullen we nog zien. Voor mijn part mag hij verhongeren.

CASSANDRA : Victor, asjeblieft.

VICTOR : Niet dan? De smeerlap.

WILLEM : Victor, hij zegt dat hij zich niets meer herinnert.

VICTOR : Zegt hij!

WILLEM : Het zou toch kunnen?

VICTOR : Het zou toch kunnen? Dat zeg jij nu altijd. Altijd iedereen het voordeel van de twijfel geven. Tot in het absurde.

WILLEM : Dat is niet waar. Ik probeer gewoon...

CASSANDRA : Ik ga kijken waar dat pv blijft.

VICTOR : Doe dat. (*Cassandra gaat buiten*) Trut.

WILLEM : Dat mag je niet zeggen. Zij doet haar werk.

VICTOR : (*minachtend*) Pff. Ze doet alsof ze hier nog maar net werkt.

WILLEM : Dit is haar eerste geweldpleging. Dat weet je. Ze is diefstallen gewoon. Dit is anders. En daarbij... Ze heeft gelijk. Die jongen is nog niet veroordeeld.

VICTOR : Nee, nog niet.

WILLEM : Wij zijn geen rechters. Voor ons blijft hij onschuldig tot het tegendeel is bewezen.

VICTOR : Is dat dan nog niet? Er stonden tientallen mensen op te kijken. Op klaarlichte dag.

WILLEM : Ik bedoel... We moeten rekening houden met de mogelijkheid dat hij zich echt niets meer herinnert.

VICTOR : Jij misschien. Maar ik niet. Zo werkt dat niet. Mij maak je zoiets niet wijs. Als ik iemand een slag geef, dan weet ik dat. Altijd. Als ik sla, is dat met een welbepaalde reden. En dat weet ik. Altijd.

WILLEM : Ja.

VICTOR : En hij zou zich dat niet meer herinneren? Hij sloeg die oude man bijna dood. Asjeblijft!

WILLEM : Laten we wachten op het pv. En kalmeer nu toch.

VICTOR : Ik ben kalm.

WILLEM : (*gaat naar de koffieautomaat*) Wil je koffie?

VICTOR : Nee, ik wil geen koffie.

WILLEM : Oke.

VICTOR : Koffie maakt me zenuwachtig. En ik word niet graag zenuwachtig. Dan begin ik te beven. Koffie is slecht voor je.

WILLEM : Geen koffie dus. (*hij neemt voor zichzelf een koffie*) Wat dan wel?

VICTOR : Ik kan niet denken als ik zenuwachtig ben.

WILLEM : Iets anders?

VICTOR : Ik wil geen koffie.

WILLEM : Goed geen koffie. Iets anders?

VICTOR : Koffie bevat cafeïne. En deca is niet te zuipen. *(verbetert zichzelf)* Te drinken.
Niet te drinken.

WILLEM : *(staat aan de frisdrankautomaat - leunt ertegen en slurpt van zijn koffie)*
Cola? Spa?

VICTOR : 't Is de cafeïne die het doet. Daar wordt je zenuwachtig van.

WILLEM : Victor?

VICTOR : Ja?

WILLEM : Iets anders dan?

VICTOR : Iets anders?

WILLEM : Ja. Iets fris misschien?

VICTOR : Ja, goed.

WILLEM : Cola?

VICTOR : Nee, geen cola.

WILLEM : Spa dan?

VICTOR : Cola bevat ook cafeïne. En daar word ik zenuwachtig van.

WILLEM : Victor? Spa?

VICTOR : Ja da's goed.

WILLEM : *(zoekt in zijn zakken - neemt zijn portefeuille en zoekt in het kleingeldbeursje - dit is leeg)* Victor?

VICTOR : Ja?

WILLEM : Ik heb geen kleingeld meer. Heb jij niets?

VICTOR : *(Zoekt in zijn broekzak)* 't Is eigenlijk jammer.

WILLEM : Heb je ook niets?

VICTOR : Jawel. *(gooit een geldstuk naar Willem)* Ik bedoel. Ik lust koffie. Ik kon vroeger niet zonder koffie. Ik dronk liters.

WILLEM : *(heeft een blikje uit de automaat gehaald en geeft het aan Victor)* Asjeblijft.

VICTOR : En cola ook. Dank je. Liters. Maar ik kan dat risico niet lopen. Ik moet kalm blijven.

WILLEM : Je moet je zo niet opwinden. Slecht voor het hart.

VICTOR : Maar, ik ben kalm. *(steekt zijn hand uit)* Kijk maar. Ik beef niet. *(tegen zichzelf)* Als ik niet kalm ben, beef ik. En nu beef ik niet. Ik beef al lang niet meer.
Nooit meer.

WILLEM : Goed. Laten we alles eens op een rijtje zetten.

VICTOR : Waarom zou ik niet kalm zijn? Daar is geen reden toe.

WILLEM : Wat hebben we tot nog toe?

VICTOR : Waarom zou ik mij opwinden?

WILLEM : Mm... *(stilte)* Niet veel eigenlijk.

VICTOR : Wat zeg je?

WILLEM : Niet veel eigenlijk. Ik zei dat we tot nog toe niet veel gegevens hebben. Zo goed als niets. Ik hoop dat Cassandra dat pv meekrijgt. Wat zei het parket?

VICTOR : Hm?

WILLEM : Het parket. De procureur. Wat heeft die gezegd?

VICTOR : Aanhouden.

WILLEM : En wij doen verder.

VICTOR : Ja. *(pakt het pakje sigaretten)* Mag ik er nog één?

WILLEM : Ga je gang. Je rookt te veel, weet je?

VICTOR : Ik moet toch iets hebben.

WILLEM : *(stilte - Willem drinkt zijn koffie op)* Die mannen laten op zich wachten. Hoe lang zijn ze nu al bezig?

VICTOR : Geduld.

WILLEM : Ja, ja.

VICTOR : Zij hebben geen typistes zoals wij.

WILLEM : Wij vroeger ook niet.

VICTOR : Nee, dat weet ik Willem. *(Plagend)* Jullie schreven de pv's vroeger nog. Met een ballonpen. En inkt uit een inktpot. In schoonschrift.

WILLEM : *(lachend)* Zot. *(wil Victor slaan, maar die weet hem handig te ontwijken)* Wacht maar ventje.

VICTOR : En jullie gingen vroeger altijd met de fiets de straat op. Auto's bestonden toen nog niet. *(plechtig)* In weer en wind de plicht tegemoet. En daarvoor, te paard. *(zingt)* I'm a poor lonesome cowboy... *(lacht)*

WILLEM : *(gespeeld verontwaardigd)* Dat was niet om mee te lachen, toen.

VICTOR : Nee pa.

WILLEM : Snotneus. *(lacht)* Een beetje meer respect voor een oudere collega zou je sieren.

(Willem geeft Victor een stomp - die slaat terug - er volgt een plezierige vechtpartij - beiden lachen - tot Willem Victor in een houdgreep krijgt)

WILLEM : (*lachend*) En nu je excuses aanbieden. Hoor je. Broekventje. Dat had je niet verwacht hé? (*hijgend*) Nee jongen. Opa is nog lang niet afgeschreven.

VICTOR : (*lacht niet meer*) Willem, laat me los.

WILLEM : Nog lang niet.

VICTOR : Au!

WILLEM : (*nog steeds lachend*) Eerst je verontschuldigen. En vlug een beetje.

VICTOR : Au! (*roept*) Laat me los zeg ik je!

WILLEM : (*gespeelde verwondering*) Roept daar iemand?

VICTOR : (*schreeuwt*) Laat me los, godverdomme! Laat me los! (*hij slaat heftig met zijn armen rond zich*) Willem, stop daarmee.

WILLEM : (*laat verbouwereerd los*) Wat heb jij?

VICTOR : (*woedend*) Zot! (*Tast naar zijn nek*) Dat deed pijn.

WILLEM : (*verwonderd*) Ja? Sorry. Dat was niet de bedoeling.

VICTOR : Je brak bijna mijn nek.

WILLEM : Ik zei sorry. Ik wilde je geen pijn doen.

VICTOR : Maar dat deed je wel.

WILLEM : Niet opzettelijk. (*gaat naar Victor - deze wijkt terug*) Laat me je nek eens zien. Ik was aan 't spelen. (*kijkt naar Victor's nek*) Ik zie niets. (*lacht*) Alles zit nog op de juiste plaats.

VICTOR : Lach er nog wat mee, ja.

WILLEM : Victor, nogmaals sorry. Het was niet mijn bedoeling... (*gaat naar de koffieautomaat*) Ik wist niet dat jij zo kleinzerig bent.

VICTOR : Dat ben ik niet. Je deed me echt pijn.

WILLEM : Goed, goed. Voor de laatste keer... (*nadrukkelijk*) Sorry. Aanvaard? Wil je koffie?

VICTOR : (*slaat met zijn vuist op de tafel en roept*) Ik drink geen koffie!

(*Op dat moment komt Cassandra binnen*)

CASSANDRA : Wat gebeurt hier? Zijn jullie aan 't vechten?

VICTOR : Nee. Waarom?

CASSANDRA : Nee? Ik kreeg anders wel goed die indruk. Het hele gebouw hoorde jullie kabaal. Wat was er aan de hand?

WILLEM : We waren aan het recapitulieren.

CASSANDRA : Met zoveel lawaai?

VICTOR : Ja.

CASSANDRA : Rare manier vind ik.

VICTOR : Wij niet. (*grijnst*)

WILLEM : Heb je het pv?

CASSANDRA : Ja.

WILLEM : Eindelijk.

CASSANDRA : Mm.

VICTOR : Wel? Waar wachten we dan nog op, Sandra? Iedere minuut telt. Die jongen heeft honger. En dorst. Laten we er aan beginnen. Kom. Vlug. Vlug.

WILLEM : Geef hier. (*neemt het pv*) Waar staat zijn verklaring ergens?

CASSANDRA : Die is er niet.

WILLEM : Wat? (*gooit het pv op de tafel*) Geen verklaring?

CASSANDRA : Nee, sorry. Die zit er niet bij. Er is geen verklaring.

VICTOR : Niet?

CASSANDRA : Nee. Alleen hetgeen we al wisten. Hij zegt zich niets te herinneren. Dat is alles. Voor de rest zwijgt hij. Sluit hij zich op in zichzelf. Weg van alles. Van iedereen. (*tot Willem*) Ik ben daarnet langs zijn cel geweest. Hij zit nog steeds in zijn hoekje.

VICTOR : En daar moesten wij op wachten.

CASSANDRA : Hij ziet er aandoenlijk uit.

VICTOR : Terwijl die jongen de hele tijd op ons zat te wachten. Zonder eten.

CASSANDRA : Victor. Asjeblijft.

VICTOR : Wat hebben die gasten de hele tijd gedaan?

CASSANDRA : Wat?

VICTOR : Hadden ze daarvoor zoveel tijd nodig? Om de vaststellingen te typen?

WILLEM : Wat zeggen die?

CASSANDRA : De vaststellingen?

WILLEM : Ja.

CASSANDRA : (*neemt het pv*) Volgens de getuigenverklaringen liep die jongen op straat toen...

VICTOR : Waar?

CASSANDRA : Stationsstraat.

VICTOR : Mm.

CASSANDRA : Hij liep in de Stationsstraat...

WILLEM : Hoe heet hij?

CASSANDRA : Wacht even. (*zoekt*) Opfer. Willem.

VICTOR : (*kijkt naar Willem*) Ook toeval. (*lacht*) Willem.

CASSANDRA : Ja. Willem Opfer.

VICTOR : Leeftijd?

CASSANDRA : Geboren te... Oostende op... 30 mei negentienhonderd...

VICTOR : (*onderbreekt haar*) Hoe oud is hij?

CASSANDRA : Zevenentwintig.

VICTOR : Goed.

CASSANDRA : Dus, volgens getuigen liep hij in de Stationsstraat. Toen...

WILLEM : Een winkelstraat.

CASSANDRA : Ja.

VICTOR : Hoe laat?

CASSANDRA : Ik denk... (*zoekt*) Elf uur vijfenvijftig.

VICTOR : (*fluit*) Vijf voor twaalf.

WILLEM : Druk.

CASSANDRA : Ja. (*zoekt terug*) Hij stond opeens stil en begon te schreeuwen. Heel luid.

Hij wees naar een bejaarde man die hem vanuit de tegenovergestelde richting, op ongeveer vijftig meter afstand, tegemoet kwam. Hij riep: 'Dat is hij, dat is hij, ik weet het zeker. Dat is hij.' En: 'Hou hem tegen. Laat hem niet gaan,' en nog dingen in die aard.

WILLEM : Wat?

CASSANDRA : Dat staat er niet.

WILLEM : Typisch. (*lacht*) Bon. En dan?

CASSANDRA : Dan is hij op de man toegelopen en is als een razende op hem beginnen kloppen. Hier staat dat hij letterlijk op hem gevlogen is. (*nu vlugger - sec*) De man is toen op de grond gevallen en is met zijn hoofd tegen een bloembak terechtgekomen. (*kijkt op*) Zelfs toen de jongen zag dat...

VICTOR : De jongen?

CASSANDRA : Ja.

VICTOR : Opfer?

CASSANDRA : Ja, Victor, Opfer. Wie anders? (*zucht en schudt haar hoofd*) Zelfs toen... (*kijkt naar Victor*) ...Opfer, zag dat de man niet meer bewoog...

VICTOR : Hoe heette die man?

WILLEM : Victor. Is dat nu werkelijk nodig?

VICTOR : Ik zou dat graag weten. Dat is alles.

WILLEM : Cassandra?

CASSANDRA : (*zoekt*) Verdugo.

VICTOR : Een vreemdeling?

CASSANDRA : Neen.

VICTOR : Jammer.

CASSANDRA : Victor! Asjeblijft!

VICTOR : Sorry. Grapje.

CASSANDRA : Daar kan ik niet mee lachen.

VICTOR : Sandra, ik bedoelde daar niets mee. Echt.

CASSANDRA : Nee.

VICTOR : Nee.

CASSANDRA : Het slachtoffer heet Francis Verdugo, is Belg en is drieënzeventig jaar.
Goed?

VICTOR : Dank u.

CASSANDRA : Toen hij zag dat (*wacht even*) Verdugo niet meer bewoog bleef hij toch
doorstampen. In zijn buik. Tegen zijn hoofd...

WILLEM : Is er dan niemand tussenbeide gekomen?

CASSANDRA : Nee.

WILLEM : In een drukke winkelstraat in het centrum. Stel je voor. Waar gaan we toch
naar toe mensen?

VICTOR : Die ouwe... (*verbetert zich*) Verdugo mag van geluk spreken dat die agent daar
voorbijkwam.

WILLEM : Anders was het doodslag geweest.

CASSANDRA : Opfer mag van geluk spreken.

VICTOR : Verdugo ook. Verder.

CASSANDRA : Die agent had alle moeite om hem van de man af te trekken. Hij bleef
maar doorkloppen. (*leest*) Als een dolgedraaide bedrijfsrobot. 'Hij moet dood, hij
moet dood,' riep hij. 'Laat hem niet opnieuw beginnen.' En dan weer een aantal
dingen die ze niet verstonden.

WILLEM : Wat zou hij daarmee bedoelen?

CASSANDRA : Ik weet het ook niet.

WILLEM : Vreemd.

CASSANDRA : En dan is de patrouille ter plaatse gekomen.

VICTOR : En hebben ze hem meegenomen.

CASSANDRA : Ja.

WILLEM : Zonder problemen?

CASSANDRA : Ja. Heel rustig. Hij is gewillig in de wagen gestapt, zonder de minste tegenstand.

WILLEM : Vreemd.

CASSANDRA : En toen begon hij te wenen. Heel stilletjes. Als een klein kindje dat zijn lievelingsknuffel is verloren.

VICTOR : Staat dat er ook?

CASSANDRA : (*zucht*) Nee Victor, dat niet. Een van de agenten vertelde me dat. Daarnet. En zo hebben ze hem binnengebracht.

WILLEM : En het slachtoffer?

CASSANDRA : Opgenomen op de afdeling intensieve zorgen van het Sint-Annaziekenhuis.

VICTOR : Toestand?

CASSANDRA : Ernstig, maar geen levensgevaar. Gebroken ribben, verschillende inwendige bloedingen en een zware hersenschudding.

WILLEM : Kan niet verhoord worden?

CASSANDRA : Nee. (*gaat naar de koffieautomaat*) Koffie? Willem?

WILLEM : Ja, dank je.

CASSANDRA : Victor?

VICTOR : Nee, dank je.

CASSANDRA : Iets anders?

VICTOR : En ook geen cola.

CASSANDRA : (*niet begrijpend*) Goed. Willem, suiker? Melk?

WILLEM : Gewoon zwart. Dat heb ik het liefst.

CASSANDRA : (*gaat naar hem toe*) Asjeblijft. (*heel vriendelijk*) Echt niet Victor?

VICTOR : (*roept*) Nee! (*hij gaat buiten*)

CASSANDRA : (*verbaasd tegen Willem*) Wat heeft die? Heb ik iets verkeerd gezegd?

WILLEM : Let maar niet op hem. Hij is een beetje zenuwachtig.

CASSANDRA : Zeg dat wel. Waarom?

WILLEM : Problemen thuis denk ik. Dat gaat wel over. 't Is stil waar 't nooit waait. (*lacht*)
Wil je nog wat koffie?

CASSANDRA : Nee dank je. Ik heb nog.

WILLEM : Oh. Goed. (*stilte*) Ja natuurlijk. Je nam nog maar net... (*lacht - stilte - Willem drinkt van zijn koffie*) Iets anders misschien?

CASSANDRA : Nee, echt. Dank je.

WILLEM : Niet dan. *(stilte - Cassandra gaat zitten)* Lekker koffie.

CASSANDRA : Ja.

(Willem staat wat rond te draaien - hij vermijdt oogcontact met Cassandra - hij is duidelijk niet op zijn gemak - lange stilte - hij gaat naar de dossierkast en neemt er een dossier uit, bladert erin en legt het terug - hij draait zich om en kijkt recht in Cassandra's gezicht - deze zit hem geamuseerd gade te slaan - Willem draait betrap zijn hoofd weg - stilte - hij gaat zitten - stilte - hij staat op)

WILLEM : Ben je zeker?.. *(Cassandra kijkt hem vragend aan)* Echt geen koffie meer?

CASSANDRA : *(lacht)* Nee.

WILLEM : Ik bedoel... Ik heb nog veel...

CASSANDRA : Mm?

WILLEM : Kleingeld. *(stilte - hij zoekt in zijn zakken, in zijn portemonnee)* Oh. Ik heb geen kleingeld meer. Ik haal er even. Sorry. Ik ga wisselen. Ik ben zo terug. *(gaat naar de deur)*

CASSANDRA : Willem.

WILLEM : *(blijft staan - draait zich om)* Ja?

CASSANDRA : Ik wil geen koffie meer.

WILLEM : Goed dan.

CASSANDRA : Dank je. *(stilte)* Is hij altijd zo?

WILLEM : Wie? Victor?

CASSANDRA : Ja.

WILLEM : Soms. Af en toe. *(stilte)* Hij drinkt niet meer.

CASSANDRA : Ah?

WILLEM : Gestopt. Volledig. Hij drinkt geen druppel meer. Nee. Op doktersbevel. *(stilte)* Geloof ik.

CASSANDRA : Ik wist niet... Dronk hij veel? Ik bedoel. *(lachje)* Ik ken Victor natuurlijk niet. Maar... Ik zag hem toch al vaak in het gebouw. Hij leek mij toch nooit...

WILLEM : Dronken?

CASSANDRA : Ja.

WILLEM : Nee. Ik denk het niet. Victor is een goeie kerel. Een beetje lastig, af en toe. Maar, een goeie jongen. *(stilte)* Hij is nog jong. En impulsief.

CASSANDRA : Ja *(lacht)* En jij?

WILLEM : Ik?

CASSANDRA : Ja. Ik wil zeggen... Ben jij veel ouder dan Victor? Nee toch?

WILLEM : Mm...

CASSANDRA : Hoe oud ben jij Willem?

WILLEM : Wat denk je?

CASSANDRA : Ik weet niet.

WILLEM : Schat eens. (*gaat voor haar staan*) Hoe oud schat je mij? Vooruit. Niet bang zijn. Ik kan tegen een stootje. Heel eerlijk. Hoe oud denk je dat ik ben?

CASSANDRA : Ik ben daar heel slecht in. Ik weet het echt niet.

WILLEM : Toe. Doe mij een plezier.

CASSANDRA : (*zucht*) Goed dan. Maar belof me dat je niet kwaad zal worden als ik je te oud schat.

WILLEM : Beloofd.

CASSANDRA : (*bekijkt hem van kop tot teen - Willem geniet van de belangstelling*) Ik zou het echt niet weten.

WILLEM : Probeer.

CASSANDRA : Ik heb geen idee. (*stilte*) Nee, sorry.

WILLEM : Schat.

CASSANDRA : (*aarzelt*) Achtendertig?

WILLEM : (*glundert*) Nee.

CASSANDRA : Minder?

WILLEM : (*schudt voldaan neen*) Hoger.

CASSANDRA : Veel?

WILLEM : (*knikt*) Mm.

CASSANDRA : Veertig?

WILLEM : (*lacht - schudt heftig zijn hoofd*) Nee, nee.

CASSANDRA : Nog hoger? (*Willem knikt*) Vijfenveertig?

WILLEM : Nee.

CASSANDRA : Willem, ik weet het niet. Hoeveel dan?

WILLEM : (*trots*) Vierenvijftig.

CASSANDRA : Vierenvijftig? Dat lieg je. Willem, dat kan niet. Ben jij vierenvijftig jaar?

WILLEM : Ja.

CASSANDRA : Dat is ongelooflijk. Dat zou ik nooit geraden hebben. Zo zie je er helemaal niet uit. Je lijkt zoveel jonger.

WILLEM : Dat weet ik.

CASSANDRA : Het is onvoorstelbaar.

WILLEM : Daar sta je van te kijken hé? Iedereen trouwens. Iedereen valt achterover als ik ze vertel hoe oud ik ben. Dat komt door vroeger. Ik heb nooit mijn leeftijd getoond. Toen ik twintig was... *(trionfantelijk)* Toen ik twintig was, bijna eenentwintig eigenlijk, moest ik mijn pas nog tonen om een discotheek binnen te komen. Ze geloofden niet dat ik daar al binnen mocht. Dat ik oud genoeg was. Begrijp je? Dat ik al de leeftijd had om in een discotheek binnen te mogen. Ik was toen al agent. Dan had je het gezicht van de portier moeten zien. Die schaamde zich dood. En zich maar excuseren. Zo'n flater. Die dacht dat ik nog geen zestien was. Stel je voor. Nog geen zestien. En ik was er al twintig. *(stilte)* Bijna eenentwintig.

CASSANDRA : Stel je voor.

WILLEM : Ja.

CASSANDRA : Ja.

WILLEM : En de meisjes. In die discotheeken. Die vochten om mij. Die wilden mij allemaal. Het moederinstinct hé. Ze wilden mij allemaal... bemoederen. En ik zei natuurlijk niet nee. Stel je voor. Aan elke vinger tien. Nee, ik overdrijf niet. *(gaat naar de koffieautomaat)* Echt geen koffie?

CASSANDRA : Nee.

WILLEM : *(voelt in zijn zakken)* Heb jij soms... Ik heb echt geen kleingeld meer.

CASSANDRA : *(haalt een muntstuk uit haar jeans en geeft het aan Willem)* Hier.

WILLEM : Ik geef het je morgen terug. Beloofd.

CASSANDRA : Niet nodig.

WILLEM : Nee, ik sta erop. Of anders... Als je kan wisselen.

CASSANDRA : Niet nodig.

WILLEM : Oke. En de jongens. Jaloers. Dat kan je je niet voorstellen. Ik kon alles krijgen. Oudere vrouwen, jonge meisjes. Geen probleem. Hahaha! De jongens. Ze waren bang om hun vriendinnen aan mij voor te stellen.

CASSANDRA : Hoezo?

WILLEM : Ik bedoel. Die meisjes deden op slag of ze niet meer bestonden. Hun vriendjes. Die hadden afgedaan. Ze hadden alleen nog oog voor mij. En ik kon daar niets aan doen. Ik deed daar niets speciaals voor. Het ging vanzelf. Het was mijn uitstraling zegden ze. Iets in mij dat ze aantrok.

CASSANDRA : Ja.

WILLEM : Ik heb het nooit echt goed begrepen. *(stilte)* Weet je... Ik heb daar nu nog last van.